

ját. Palesőé pedig, különösen a mélyebb fekvéseken, túl sötét és férfias. Feladatát — mint mindig — most is rendkívül muzikálisan oldotta meg, játékát is sok egyéni színnel fűszerezte. Persze — ahogy előbb említettük — a gyáva, siránkozó alak elbirt volna még több karikírozott, groteszk színt.

A kritikákban sok szó esett az orvos alakjáról, amely a pesti előadáson egészen mefisztói irányba tolódott el. Utó Endre ezen a rendezői koncepción belül is módot talált arra, hogy ezt a lelketlen és érzéketlen embert a megfelelő pedáns, tanárosan szögletes játékmóddal jellemezze. A pályakezdő művésznek a Pelléas Arkel királya után ez már a másik figyelmetkeltő alakítása.

A tamburmajor szerepében Tarnay Gyula jó teljesítményt nyújtott. Úgy érezzük azonban, hogy a fiatal — jelentős vokális és zenei adottságokkal rendelkező — művész még nem találta meg saját egyéniségét. Ezért nem tud teljesen azonosulni az alakítandó hősökkel sem és ezért mozog kissé idegenként a színpadon. (Mellékesen megjegyezve: förtelmes maszkot kapott mindkét

tamburmajor. Igen ádáz asszonynak kell lennie annak, aki egy ilyen pulykaképpű egyénnel kívánja megcsalni hivatalos szeretőjét.)

A kisebb szerepekben — melyek azonban igen nagy zenei és énektechnikai biztonságot követelnek meg — Szirmay Márta, Külkey László, Dene József, Karizs Béla és Turek László tudásuk legjavát nyújtották.

Tóth Péter karmesteri kvalitásait mi sem bizonyítja jobban, mint, hogy Sztravinszkij Sacre-ja után most már az Operaház repertoárjának másik legnehezebb darabját is biztos kézben tartja. Ha ehhez még hozzátesszük, hogy az énekesek és a zenekar betanításában is nagy része volt, hogy jól megadta az egyes jelenetek karakterét, fel tudta építeni a felvonásokat és — ha nem is azon a maximális hőfokon, mint Ferencsik János — nagy csúspontokat tudott teremteni, akkor bátran állíthatjuk, hogy produkcióját minden elismerés megilleti.

Kertész Iván

Paleső Sándor és Utó Endre

